

tudi kek, od kodar slovenska: kečka, česki kučery, keštky. Glasnik k se umehčava v č, torej čeča; č prejde v š, tedaj češa (odkodar češelj, česati, das Haar, Lockenwerkzeug) in iz češa Češslav njegovavno Čeh. Ker je Višnu Kršna s priimenom keshava bil, to, kar *Ἀπολλων βομωος*, Apollo crinitus, govedski pastir, tako je izraz Čeh v pomenu pastir obstal pri štajarskih Slovencih, in Čeh, Čehi, torej pomeni častitelje Višnu—Kršna — Keshava-ta s priimenom Govinda. In sadaj nam je jasno, zakaj so Čehi posebno Veleša častili.

(Dalje sledi.)

Slovensko slovstvo.

Malo berilo za prvošolce. Na Dunaji v zalogi c. k. bukvarnice za šole. 1852.

Veliko berilo in pogovorilo za vajo učencov drugega odreda. V Beču v prodavnici šolskih knjig. 1855.

Dvoje novih knjižic imamo pred sabo, ki so ju spisali svitli škof in knez lavantinski gg. Slomšek za mladost v prvih dveh ljudskih šolah. Prebirali smo ju od lista do lista z miraj z večjim veseljem; prebravši ju bi pa radi rekli: ktere so nam bolj všeč in kaj nam je bolj dopadlo: ali zapopadek nju ali pisava, — al kdo more med čistim zlatom razločkov delati! Vse — obsežek in pisava — je tako izverstno, da le resnico govorimo, ako rečemo, da za šolo in domači poduk našega ljudstva boljih bukvic ni in jih ne more biti, kakor so te — „malo“ in „veliko berilo“ Slomškovo, osnovano po sloveči knjigi „Blaže in Nežica v nedeljski šoli“ in „Mladenca srečni pot“.

Pisati za mladino, ktera je cvet vsacega naroda, je visok, je važen poklic, — pisati pa za-njo tako, kakor pišejo Slomšek, je poseben dar božji. „Dajte malim k meni priti!“ — je glas, ki ljubeznjivo doni iz vsacega listka teh bukvic, ktere soznanjajo otroke z vsemi stvarmi, ki človeka obdajajo, in po stvaréh otroško serce in oko obračajo na Stvarnika, od ktereга jih imamo, in oživljajo šolo za življenje. Tako pa za nježno mladino pisati zamore le mož, kteremu je dan poseben dar pisave za mladi um in mlade serca, — kteri ni le poklican, temuč izvoljen za tako delo, — kteri djansko pozna potrebe vsakdanjega življenja in kteremu je šola juterna zarja srečnega življenja, večnega pa tudi časnega. Vzemimo druge berila za ljudske šole v roke in primerjajmo jih s Slomškovicima: kakošen razloček! kakor noč in dan. Primerimo „kleine Erzählungen“ ali pa „male povesti“ — kolikšen napredek! Koliko koristnega in potrebnega na vsako stran bo vedil otrok, ki bo podučen po tem „malem“ in „velikem berilu“, namesto nekdanjih „malih povest“, v kterih se je le bralo, pa za življenje skoraj nič naučilo ni. In kako mično, kako ljubeznjivo teče domača beseda v teh „berilih“, kako primerna je duhu otrok!

V predgovoru „malega berila“ pravijo prečastiti gospod pisatelj, da „besede so iz mnogih krajev nabrane; naj bi bile vsim Slovencom znane, kakor jih je pravica in naša dolžnost. Kdor jih ne razume, naj se jih uči: za to v šolo hodi“. Pač resnična beseda! Berila niso pisane le za kakih 5 ali 10 šol v enem kotu dežele, one so za različne kraje slovenskega naroda, toraj je tisto berilo edino pravo v pisavi, ki ne vprega jezika v tesnijarm enega kraja. „Zato v šolo hodi“ otrok pa tudi — učitelj, da naj se obá učita, ako ne znata jezika! Zato lepo prosijo gosp. pisatelj: „učeniki vi! dušni očetje drage mladine, ne bodite leseni, ne ledeni“ — učite se pred sami, če ne znate! S tem pa ni rečeno, da je jezik v teh „berilih“ kak poseben, ampak tisti lepi slovenski jezik je, ki ga naše ljudstvo po vsih okrajnah radostno bere v veliki veliki množici prelepih bukev, ki so nam jih že spisali neutrudljivi Slomšek; oblike pa so, kakor jih sl. ministerstvo bogočastja in nauka v dosežbo edinosti slovenske pisave veléva.

Da pa bojo bravci sami lahko sodili, da v hvali teh „beril“ nismo besedice preveč rekli, jim bomo, kar je moč, ob kratkem razložili za popadek njuni in tudi za poskušnjo podali nektere odlomke.

Zapopadek malega berila. Kojižica se začinja z vabilom v šolo, potem razklada korist šole, kako naj se v šolo hodi, kako pred šolo in kako v šoli in po šoli vede, kaj je šolska priprava; v sostavku „kako se lepo bere“, uči kaj razumljivo vajo navadnih ločnic z besedo in djansko; po lepih berilih o lastnostih božjih pride knjižica k „lepoglasju v branji“, in besedni ta nauk se zveršuje potem v berilih: „kako se v cerkvi vésti“, „spoštuj očeta in mater“, „pridni otroci“, „otrokom desetere zapovedi“, „kdo so naši stariši?“ (tù je razložena žlahta po vsih kolenih), za tem sledi nauk: „kako se vpricho gospôde obnašati“ (lepi nauki, kako se obnašati, kadar pridemo na dom h kakemu gospodu ali če on k nam pride), dalje „kako se imamo obnašati vpricho ljudi svoje verste“, „dobro jutro za otroke“, „dober večer za otroke“, „lahko noč“, „kaj je strah?“, „kdo strah dela“ itd., „kako naj otroci škode varjejo“, „od terpinčenja žival“, „vesele ptičice“ in svarjenje, ne jih loviti in starkam jajčic poberati. Po tem pride „poduk lepo pisati“ na versto, „vaja pravopisa in naglopisa“ (tù je razloženo letno številstvo); v sostavku „kaj bo iz šolarjev?“ uči knjižica ceno dnarja, mero in vago. V sledečih berilih pride „skerb za časno in večno srečo“, „skerb za bližnjega“. Potem sledi „kako se s koristjo bere?“ V sostavku „zdravo telo naj bolje blago“ se razlaga, kaj ško duje zdravju, — v sostavku „kako pošteno dobre volje biti“, pa tudi, kako naj se človek vede, kadar je na obed kam povabljen. „Zlata mera v živežu in počitku“ uči, koliko naj človek je in pije in spi. V 56. berilu je lepo popisanih desetere nevaršin za mlade ljudi, v 57. pa „sedmero varhov ljubega zdravja“. V sostavku „naj dražje blago“ so popisani letni časi s primerjanjem človeške starosti. „Trojni smeh na poslednjo uro“ in „troji prijatli“ sta dva lepa sostavka pred „slovenskimi pogovori“, ki sklepajo „malo berilo“. — Koliko zlatih naukov v toliko prijetni, kratki besedi! (Konec sledi.)

Novičar iz avstrijskih krajev.

Iz Celja 26. maja. Pri tukajšni c. k. okrožni sodni bila je 19. dan t. m. in sledeče štiri dni obširna glavna obravnava. Sedelo je namreč na klopi zatožencov sedem hudobnežev, ki so lani 4. majnika na Štajarskem silno zločinstvo dopernesli: pravi korenjaki so, plečnati in teršati, tamnega strahovitega obraza. Osnovavec hudodelstva in voditelj teh potepúhov je bil Gašpar V., po primku Rapoci, derzen človek, ki je zavolj tatvinstva že prej 5 let v ječi sedel. Kar se je od mladih let in prejšnega življenja teh hudobnežev zvedilo, ni nobeden izmed njih v šolo hodil, tudi doma se nič kaj pridnega niso učili, temuč klatili so se po svetu, pijančevali, pa mnogo hudobij uganjali, tako, da so bili v strah vsi ondašnji okolici. Taki setvi sledila je tedaj primerna žetev.

Iz zatožbinega pisma smo povzeli sledeče:

V Šiberniku, dve uri od terga Rogatca na Štajarskem, tedaj ne deleč od horvaške meje, bivala je Marija Cepova, vdova, posestnica majhne kmetije. Hiša njena stoji samotna na nekem gorovji, dobro četert ure od bližnjega sela. Bile so v hiši ona, in njene 11 in 15 let stare hčeri, in pa dekla. Razglasilo se je bilo, da je ona ne davno 6 polovnjakov vina prodala in da ima blizo 400 fl. gotovine v hiši. Ta dnar je mikal potepúhe. Po polnoči od 3. do 4. maja lanskega leta se priplazi tihoma 6 korenjakov k hiši; terkali so na okna pa terjali, da naj se jim odprè. Ko se to ni zgodilo, razbili so siloma vrata ter priderli v hišo. Bili so oboroženi z gorjačami in palicami. Terjali so, da naj se jim izroči tistih 400 gold., kteri so tukaj shranjeni, če ne, bojo pomorili vse. V tem so vso izbo prevergli in

gibati, teči, sagara, voda, morje, in zrak ¹⁾, tako je tudi iz mar postalo marut in lat. mare, dalje slov. marva po metathezi mavra, das Luftgebilde, der Regenbogen. Polteni (sinnliche) pomeni izrazovajuči gibanje so se pozneje pozabljeni začeli za duševne delavnosti gibanja, ravnanja, zato je indiški smar = slovenskemu: marati, recordari, latinskemu mor, po reduplikaciji memor, gotiškemu merja memoro, staronemškemu mâriu, annuntio. manifestum facio, celebros, mari, fama, mar illustris ²⁾, analogično besedam: shru fluere, movere, in shru auribus percipere, slovensk. slujem, slovim, slava, geršk. κλωω, tako da končnice slav, mar, mer, mir, κλης v lastnih imenih Dobroslav, Dobroman, Αγαδοκλης v svoji izvirnosti pomenijo to, kar končnica man, postavimo, v imenih Lutoman, Lubman, ali pa misel v imenih Gostomysl, Hotimisl, Lutomysl itd. — mislečo — duševno bitje — človeka.

(Dalje sledi.)

Slovensko slovstvo.

Malo berilo za prvošolce. Na Dunaji v zalogi c. k. bukvarnice za šole 1852.

Veliko berilo in pogovorilo za vajo učencov drugega odreda. V Beču v prodavnici šolskih knjig 1855.

(Konec.)

Obsežek velikega berila in pogovorila za drugošolce. V predgovoru tega berila pravijo slavni gosp. pisatelj: „Visoko ministerstvo nauka priporoča, naj se v šoli prvega odreda serce učencev oživlja za Boga in véro, za cesarja in domovino in za resnico in pravico ogreva. V drugem odredu naj se učencem glava bistri, izjasnuje razum in razcvetó blage dušne moči, naj mladina svoj sveti poklic pozna in pa namen toliko božjih stvari po svetu. V izobraženje glave, pa tudi v obširnejo omiko serca naj služi berilo in pogovorilo v naj potrebnih rečéh. Samo čitati (brati), pogovarjati se z učenci pa ne, bilo bi vodo žejnemu s sitom zajemati, oko zabijati in pa temo v šolo nositi. Mladini naj sije sonce modre spoznave, naj pije željna duša čisto vodo zdravega nauka. Zato je šola.“

Razdeljena je po tem pravilu knjižica ta v 5 razdelkov: 1. oddelk obsega spoznavo sveta; tu se bere popis zemlje sploh, popis Europe, naše drage domovine, zunanjih držav v Europi in vsih drugih delov sveta, popis morja, Krištof Kolon in novi svet. — 2. oddelk obsega spoznavo prirode (nature), in berilo to zapopada zemeljske stvari, popis človeškega trupla, človeško dušo, kako naj se za-njo skerbí itd., čudo živalstva, popis doživnih žival, ptic, golaznic, mergolincov, červov, rib; v spoznavi rastlin razlaga drevje, sadjorejo, gervovje, zelenjad, žito in travo, strupene zelišča, gobe in mah; v spoznavi rudstva pa persti in kamnja, soli in žgavne rudstva, rudnine, čudni magnet itd. — V 3. oddelku se bere od naravoslovja sploh, od zraka, ognja in luči, kako ognja varovati itd., od vode. — V 4. oddelku se bere od zvezdja in od koledarja ali pratike; — v 5. oddelku pa od kmetijstva, rokodelstva, vojaštva, gospodarstva, od zadovoljnosti itd.

To je obseg „velikega berila“, v katerem so na mnogo krajih uprašanja dostavljene, po katerih naj učitelji začenjajo pogovore z učenci.

Če pregledamo obé knjižici, ne moremo reči, da bi le ene stvari pogrešali v njih, ktere je mladini v podlago dušne in svetne omike vediti potreba. In vse to je razloženo tako po domače, da vsak otrok lahko razumeva, in česar je bral in mu je še po učitelju razloženo bilo, za zmiraj lahko v spominu obderži za življenje.

¹⁾ Jakob Grimm v „Zeitschrift für vergleichende Sprachforsch.“ III. Heft str. 208.

²⁾ Glej Bopp Glossar Sansk. str. 392.

Za pokušnjo, v kako lepem in lahko razumevnem jeziku ste pisane te knjižici, nate bravci sledeči odlomek:

Naj dražje blago.

Ni blaga tako dragega, kakor je našega življenja zlati čas. Leto za letom memo hití, dan za dnevom leta, ura za uro teka v neskončno večnost. Čas hitro mine, večnost pa nima konca ne kraja. Za kratek čas na tem svetu si kupimo večnost na unem svetu, srečno ali pa nesrečno. Oh, kako drag je čas! Kdor čas življenja zamuja in ponidoma zapravlja, ga na veke zgubi.

Vsako leto ima štiri letne čase ali létnice; tudi naše življenje ima štiri dobe. Ena doba drugi roko podaja, in nobena doba se zamuditi ne smé. Vsaka zamuda je velika škoda, ktera se težko ali pa celó popraviti ne dá.

Pervi letni čas je spomlad, ob kateri vse izhaja k mlademu življenju. Imenuje se tudi valička, ker ondaj ptičice valijo; nekteri ji pravijo tudi vigred, zmladetka ali mlado leto. Vse se omladí, polje zelení, drevje cvetè, senožeti in gojzdi po svetem Jurji zelen plajš dobijo. Po ledinah cvetejo rožice, po logih pojejo ptičice, po vodi plavajo ribice mladega leta vesele. Tudi otroci po trati skakljajo in pisane rožice berejo. Koliko veselje! — Mlademu letu podobna je otročja mladost. Dete naraste otrok, čverst fantič, zala deklica, in se začne učiti. Kolikor se dobrega otrok naučí, in česar se privadi, to si za svojo starost pripravi. Otrok, ki po malem seje, bo po malem žel. Mladoletni čas je za otroka zlati čas.

Drugi letni čas je poletje, doba vročine in težave. V poletji dozori, kar je v spomladi cvetelo, in nam žlahnega sadja prinese, s katerim se okrepčujemo: češenj lepo rudečih, rumenih sliv in sladkih hrušek. Oba serpana, mali in veliki, nam veselo žetvo prinašata. — Poletju podobne so leta mladenčev, leta deklin. Fant odrašen kaže, kaj zna, devica svedoči, kaj bo iz nje, ali kaj slabega ali kaj dobrega. Mladina začne v teh letih skerbeti, kako bo živela, in kruh služila sebi in drugim. Če se otrok slabo izučí, tudi mladenec ni priden, ne dekcle pridno.

Tretji letni čas se jesen imenuje; ona blaga obilno daruje pridnim ljudém, kateri so v spomladi pridno sejali in v poletji skerbno pleli. Drevje sadja polno kima, in pobirat vabi; vinska terta otrokom zrelega grozdja ponuja. Vse pojate (parne, parme) so polne sternenega snopja, vse omare s sadjem nadete, kadar Bog dobro letino dá; če je pa Bog ne dá, so vse shrambe prazne. Listopada listje z drevja popada; vsa priroda (narava, natora) se počivati spravlja. — Rodovitni jeseni podobna je možka doba že ostarljivih ljudi. Mož in žena uživata dobiček svojega truda, če sta dobro gospodarila in pridna bila v svojih mlajših dneh. Vsega potrebnega imata v roke vzeti, za starost skerbeti ni jima treba. Delo pridnih rok rad blagoslovi dobri Bog za stare dni.

Zima je šterta letna doba. Vsa priroda počiva; mati, črna zemlja, belo odejo dobí. Sneg pokriva hribe in doline, vode zamerznejo, hladen veter piše, in po oknih rastejo merzle rožice. Pozimi nam je peč in pa topla izba ljuba, žlahna reč, da se lahko grejemo, in spet učakamo mladega leta. — Zimi podobna je naša starost in smert. Starčeka in staro babico moč zapuša, lasci beli kot sneg glavo krijejo, in po malem izpadajo, kakor listje z drevja. Staro truplo k zemlji leze, umerje in pokopljejo ga v hladno posteljico, černo zemljo, da počiva; duša pa uživa na božji pravici, kar si je zaslužila. — Prišla bo tudi za rajne mertve, kateri v Gospodu spijo, vesela spomlad. Vsegamogočni Bog jih bo obudil k mlademu, večnemu življenju po dolgi zimi smertnega spanja. Slava (čast in hvala) neskončno dobremu Bogu, ki hoče tudi nas obuditi k novemu življenju, kterege se smemo veseliti, če ne zamudimo mladih dni zlatega časa! —

Da smo omenjene berili bolj na drobno pretresli, smo storili za tega voljo, ker spoznamo veliko veliko važnost

ljudskih šol in vsled tega živo potrebo tem šolam primernih beril. Naši častiti bravci se morebiti še spominjajo, da smo v „Novicah“ pred nekimi leti ljudske šole imenovali vseučelišča prostega ljudstva, v katerih naj se ono podučuje v vsih stvaréh, ki ga obdajajo. Popisali smo takrat, ktereга podučjenja je v ljudskih šolah potreba, in s serčnim veseljem rečemo, da s tadanjimi in še sedanjimi našimi mislimi se popolnoma vjema zapopadek teh beril. Tako podučén človek je za svoje potrebe dosti omikan in s potrebno podlago oskerbljen, da bode prav kristjan, zvest državljan, umen gospodar, omikan človek. Kadar bo naše prosto ljudstvo le te vednosti imelo, zamore vsak rodoljub veselo in ponosno reči: naš narod je dosti omikan! — potem bo v vsaki reči lahko še bolje se podučeval in se še več naučil. Ravno zato naj bi se pa tudi v nobeni hiši ne pogreševale te bukvice, da tudi tisti, ki so šolam že odrastli, ju prebirajo prav pridno sami doma in si tako postavijo temelj, na ktereга, kakor se na močno podstavo pri hiši lahko zida po dvoje in troje nadstropij, si potem tudi oni lahko zidajo prostornih shramb še za mnogo družih znanstev, ki so človeku v njegovem stanu potrebne.

Natisnjene ste knjižici na Dunaji še dosti čedno, le pisnim piemenkam bi ne škodovalo, ako bi bile manj zalite. Tudi brez tistih prisiljencov, ki se vrivajo v vsako knjigo, in kateri so pod imenom „tiskarnih pogreškov“ le predobro znani, niste te bukvice, pa vsak učitelj jih bo učencom lahko popravil. Cena obojih del je nizka; malo berilo veljá vezano 15 krajc., veliko pa 22 krajc. Dobivate se menda pri vsakem bukvarji, ki se pečá s prodajo šolskih in ljudskih bukev; če ju pa nima, ju lahko naročí iz Dunaja.

Novičar iz avstrijskih krajev.

Iz Siska se piše od 24. maja, da že davnej ni bilo tako žive žitne kupčije tukaj, kakor je poslednji čas; tudi v Karlovcu se oživlja kupčija, ker so iz Krajskega prišli kupci. Cena poskakuje.

Iz Tersta. * 10. dan t. m. so pod Brištjem poleg sv. Križa blizo Proseka na teržaški železnici, ko so kamnje lomili, pod zemljo v neki 8 čevljev široki in 2 sežnja in 3 čevlje globoki votlini zadeli na popolnoma okamnene kosti dveh velikanov jelenov in še neke druge mesojedne zverine. V to globino je v starodavnih časih berž ko ne ta divjačina padla in tu konec storila, v teku časa pa okamnina postala. Marljivo naberajo za teržaški muzej te starine, ktere zamorejo veljati za nove priče, da sedaj goli Kras je kadaj velik gojzd bil.

Iz Ljubljane. Majhna Ljubljana ima pod svojo streho sedaj štiri slavne škofe. Pretekli petek so prišli novi véliki škof goriški in knez dr. Gollmayr iz Dunaja, ker so želeli od našega gospoda kneza in škofa v Ljubljani posvečeni biti. Povikšat to redko slovesnost sta prišla iz nadškofije goriške predvčeranjim svetli škof teržaškopriški gg. Jernej Legat in pa škof poreški gg. Anton Peteani. V nedeljo in pondeljko bojo v stolni cerkvi vélike svečanosti.

Novičar iz raznih krajev.

Kakor se sliši, se smé ustanovitev deželnih odborov po kronovinah našega cesarstva kmalo pričakovati. V Pragi se je nek po povelji c. k. ministerstva notranjih opravž posvetovanje začelo: kako naj bi se osnoval deželni odbor in kaj naj bo njegovo opravilo; ministerstvo je v to posvetovanje poklicalo 12 zaupnih mož iz višjih političnih uradnikov, velikih posestnikov, duhovšine, mestnjanov in pa obertnikov, kateri se posvetujejo o ti novi osnovi pod predsedništvom deželnega poglavarja. — Za zgornjo Austrijo so dovolili cesar napravo gojzdnarskega društva. —

Zastran domačih kovačij veljajo po cesarskem sklepu zdaj sledeči predpisi: 1) nobeden si ne smé za potrebo svoje hiše brez posebnega gosposkinega dovoljenja napraviti kovačnice; 2) kdor prejme tako dovoljenje, ne smé nič družega, kakor samo to, cesar za svojo lastno hišo potrebuje, v nji delati, pa tudi ne pripustiti, da bi kak drug kovač za-se v nji delal; 3) tudi mora kovaške dela, ki jih za dom potrebuje, le po takem kovaškem hlapcu izdelovati, ktereга je stanovitno v svojo službo vzel, ne pa, da bi za posamezne dela najemal kovača in ga na dan ali za vsak izdelek posebej plačeval. Sicer pa ni predpisano, koliko kovaških hlapcov ali koliko ognjev smé imeti domača kovačnica in da bi se smele v tacih kovačnicah le stare reči popravljati; tudi če vznikni prosijo za napravo domače kovačnice, ni na to gledati, koliko kónj da imajo. — Kakor smo zadnjič rekli, so se res hude vojske začele v Krimu, ki menda zdaj ne bojo pred nehale, dokler ne bo sovražnik sovražnika premagal. 25., 26. in 27. je bila spet huda bitva, to je gotovo, — koliko pa je resničnega na sledečih razglasih francozkega in angleškega vojskovodja, se še prav ne vé, ker se razglasi ti ne vjemajo ne med seboj, ne z uredskimi rusovskimi razglasi. Pelisierovo pismo do 27. maja se glasí takole: „25. dan t. m. smo posedli kraje ob reki Černaji; sovražnik se ni zlo branil, ampak se hitro umaknil v goro; Kerč in Jenikale je zapustil, vse ondi stoječe ladije in magacine sožgal; azovsko morje je v oblasti naši“. Raglan pa je pisal: „brez nesreče smo gospodje azovskega morja; armada naša je 24. t. m. v Kerču na suho stopila; Rusi so bežali in pokončali vse terdnjave ob morski soteski in pa ladije; več ladij s 50 topovi je padlo nam v roke“. Ker je govorjenje zdaj od azovskega morja, naj vzamejo častiti bravci naš „zemljevid rusovsko-turškega bojišča“ v roke, da bojo vidili, da po ti soteski se černo morje vkup derží z azovskim, ki prav za prav ni globoko morje, ampak plitvo mlakužno jezero, nekđaj „palus Mootis“ imenovano in še le od cara Petra v azovsko morje od tistega časa prekeršeno, ko si je osvojil mesto Azov. Važno je pa to morje vendar zavolj tega, ker po njem se je dopeljevala armada in hrana v Krim. — 28. ali 29. maja se je pričakovala določivna vojska. — Iz vsega početja se zdaj vidi, da se je zdaj vojska za celi Krim začela, in da ni le več vojska v Krimu. Iz Carigrada se piše, da armade zaveznikov od vsih vetrov hitijo v Krim, al tudi Rusi obračajo zdaj vso svojo silo na to stran, in če je že unidan (23. t. m.) v bitvi za neki predsevastopoljsk okop padlo 2500 Rusov po lastnih besedah Goršakovovih (berž ko ne tedaj še več), Francozov in Angležev pa, kakor se sliši, 5000 — koliko strašno veliko kervi bo še prelite v bolj določivnih vojskah! — Na predlog avstrijske vlade niste še odgovorile francozka in angleška, in kakor zdaj rečí v Londonu in Parizu stojé, ne bote menda zadovoljne s tim predlogom. Osoda tega predloga pa bo menda tudi razsodila prihodnji stan avstrijske vlade, kar se smé iz okolnega pisma misliti, ki ga je dunajski minister grof Buol 14. t. m. razposlal nemškim vladam, v katerem med drugim sledeče pravi: „Ko je bil po zapisniku štev. 13 predlog rusovske vlade zaveržen, je avstrijska vlada sklenila, nov predlog v resen prevdarek priporočiti vladama v Parizu in v Londonu, od ktereга misli, da bi bil popolnoma pripraven za mirno rešenje tretjega pravnega člana, in da bi se mogel po mnenji Nj. veličastva našega premilostljivega cesarja, v Petrograd kot zadnja beseda (ultimatum) poslati“. Te besede razločno pravijo, da avstrijska vlada ne bo z manj zadovoljna, — da pa tudi za potrebno ne spozná, več terjati. Ako zdaj rusovska vlada reče, da je z avstrijskim predlogom zadovoljna, — francozka in angleška pa rečete, da niste, je menda precej očitno, pa avstrijska vlada se ne bo v vojski združila s francozko in angleško.